

# FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 33, št. 07/08  
JULIJ/AVGUST 2013

## V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ POČITNICE
- ⇒ BERTA GOLOB
- ⇒ ROMANJE
- ⇒ OBHAJILO

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>



## KAKO DOBRO PREŽIVETI POČITNICE?

Počitnice so povezane s tem, da imamo več prostega časa, ki ga lahko porabimo na različne načine, na primer za počitek ali srečanje z bližnjimi. Z župnikom vas vabiva, da bi poleti še več časa namenjali Kristusu. Tisti, ki radi potujejo na svete kraje, lahko načrtujejo romanje vsaj do kakega bližnjega romarskega svetišča. Ob tem bi rad tudi povedal, da v naši župniji skoraj vsak teden prenočujejo romarji. Tem, ki radi hodijo v hribe, pa priporočam, da ne pozabijo vzeti s seboj rožnega venca. Če se

kdo odpravlja na morje, priporočam, da vzame s seboj Sveto pismo. Če pa se boste odpravili nekoliko dlje od svoje župnije, pa se je dobro pozanimati, kje je najbližja Cerkev, v kateri bo mogoče prisostvovati sveti maši. Skupaj z župnikom vas vabiva, da bi preko dneva posvetili več časa molitvi in se čim bolj pogosto udeleževali evharistije. Ne pozabite tudi na spoved.

Da bi lepo preživeli počitnice v Božji navzočnosti, vam iskreno želiva

*g. župnik Janez in  
duhovni pomočnik  
Rafael.*



## SEM MISLIL, DA SEM SAM

je v trenutku velikega spoznanja, ob srečanju z Gospodom, v pesmi zapisal bl. Alojzij Grozde, zavetnik in priprošnjik mladih.

Petek, enaindvajsetega junija, je bil poseben dan. Začelo se je koledarsko poletje, godovali so vsi Alojziji in kateheti naše župnije smo se v vročem popoldnevu z našim župnikom Janezom odpeljali v romarsko središče na Zaplazu na Dolenjskem, da se zahvalimo Gospodu za leto, ki je za nami.

Pri sv. maši, ki smo jo imeli na oltarju, kjer so relikvije mučenca Grozdeta, nas je župnik Janez med pridigo spomnil, da so imeli takšna bogoslužja že prvi kristjani, saj so jih prav mučenci zbirali pod križem, Jezusa Kristusa.

Ko nam v današnjem času – bog trgovec – na vsakem koraku ponuja lahke in široke poti, ki naj bi človeka vodile v tako želeno srečo, si je dobro nenehno postavljati vprašanje, po kateri poti hodim kot kristjan, ki mu je zaupana velika naloga, da pri verouku predstavim otrokom in mladim, kdo je Jezus Kristus, ki pravi, ozka je pot do Očeta in ne moreš služiti dvema – Bogu in mamonu.

To je v današnjih, duhovno izpraznjenih časih, silno težka naloga, še posebej v primerih, ko ni odziva in ko imaš občutek, da je trud zaman. Toda prav bl. Alojzij Grozde nas s svojo žrtvijo spominja, da je biti v vlogi zvestega sejalca Bogu vsečno poslanstvo, saj le on

daje rast takrat, ko on hoče in želi.

Jezus pravi vzemi svoj križ in hodi za menoj. In če smo se kdaj v veroučilnici počutili sami in nemočni, smo se pri tem bogoslužju ponovno zavedali, da nas Gospod nikoli ne pušča samih. Daje nam veliko priložnost, da se ob delu z otroki, ki nam je zaupano, nenehno zaziramo vase in se v ponižnosti molitve in prošnje obračamo nanj vsakokrat, ko se nas poloti malodušje. Namreč Jezusa, ki je velika skrivnost, si ne moremo predstaviti kot kakšnega slavnega športnika, pop pevca ali filmskega igralca. Jezusa oznanjamo s svojim načinom življenja, ki mora ob konkretnih dejanjih postati pričevanjsko, ne pa predavateljsko ali celo pridigarsko, saj današnji čas zahteva prav to – zgled, ki osvetljuje Jezusov lik. Plačilo za delo pa je upanje, da bo seme, ki ga sejemo, nekoč obrodilo sad.

Bl. Alojzij Grozde, prosi za nas!

*Metoda G.*



## RAZBRISKANI ČAS

Drugo sezono sedaj že tradicionalnih mesečnih Nikolajevih srečanj smo zaokrožili v maju s prav posebno gostjo, gospo Berto Golob, ki nam je na zelo tankočuten in ušesu prijeten način orisala delček njenega pogleda na svet in nam položila na srce, naj »živimo iz dneva v dan, a nikakor v tri dni« (kar je tudi bil naslov pogovora z njo, ki ga je vodila Janja Nagode). Na saksofon pa nam je najprej zaigral Jernej Fortuna iz Glasbene šole Logatec.

Gospa Berta je že pri petih letih izgubila mamo, enega od stebrov družine, ki ga je nadomestila sestra, a kot pravi, ji bo to manjkalo do zadnje ure. Od tega je že 75 let. V svoji učiteljski karieri je spoznala veliko družinsko prikrajšanih otrok. V današnjih »razbrskanih« časih je veliko razvezanih, razdruženjenih družin, kar ni dobro za rod, ki v takšnih razmerah raste. Saj se sicer privadimo, a naj ne bi bilo tako. Težko shajamo brez dobrega vzorca, ki bi se mu lahko približevali. Otroci si najbolj zapomnijo dobroto in drobcene stvari, ki se napelejo v življenju. Te so

kot plamen, ki ne zgori in ki nas drži pokonci, zlasti, če jim pritaknemo (nikakor ne v slabšalnem pomenu besede!) še krščanski vidik. Dobrota priključuje nazaj spomin, tako kot na njeno nemško učiteljico v Kranju v času nemške medvojnne okupacije.

Govor je bil tudi o trdnosti, o kateri niti v Svetem pismu, ko gre za človeka, ni kaj prida napisanega. Ali človek še sebi lahko zaupa? Kaj pa vemo, kako se bomo v neki prihodnji situaciji odločili ... mogoče proti lastni vesti. Koliko zarečenega kruha pojemo! A vseeno je potrebno zaupati, brez zaupanja ni nič. Kljub slabi izkušnji z neznancom, ki je vstopil v njen dom, gospa Berta tudi naslednji dan ni zaklenila hiše. Ko imamo opravka s sočlovekom, naredimo veliko namernih, pa tudi nenamernih krivic. Ko otroku učitelj v šoli morda samo z malo privzdignjenim tonom reče »danes si zopet brez naloge«, sploh ne slutiti, da je bil morda prejšnji večer ta otrok tepen in zjutraj s kletvi-

co pospremljen od doma. Gostja si upa upati, da takšne nenamerne krivice ne bolijo več ... nekako izginejo ... so odpozabljene. Namerno storjene krivice, pa je težko odpustiti, a odpustiti je treba.

Vseposod se danes govori o odnosih. Ko gospa Berta vsakič znova sliši na radiu, si reče »piš me uh ... zapri dol« in ugasne radio. Odnosi se začnejo z najmanjšimi kapilaricami, kot so prosim, hvala, oprost, dober dan, dobro jutro ... na teh se gradi zdrave odnose. Predvsem pa je potrebna molitev, za katero danes ni časa. Čas sicer je, ura ga kaže, 24 ur, za cel svet velja, a organizirati si ga ne znamo. Molitev je velik blagoslov. Kot družine nimamo več jutranje ali opoldanske skupne molitve. Tudi zajtrkujemo ali kosimo ne skupaj. Potem pa prideta sobota in nedelja, ko je potrebno živeti skoncentrirano družinskost, ki naj bi pahnila luč za čez teden nazaj in še za en teden naprej. Obed mora biti tudi obred, saj je človek obredno bitje. Ljudje iščemo v tem razbrskanem času nekaj, kar bi nas napolnilo (moder-

no se reče, da z energijo). Ravno ob molitvi se kristjan lahko »napije« te energije. Čas, v katerem živimo, je premalo obmoljen. Nismo dovolj ozeumljeni in onebljeni hkrati. In gremo preveč površno skozi življenje. Premalo je tudi občudovanja in tihote (med tišino in tihoto razlikujemo!). Prava tihota je tista, ki te posrka vase in te »poči po glavi«. Vse se da, če se hoče, a umiriti se pa moramo, ne pa, da smo stalno v eni dirki. Gospa Berta je citirala tudi filozofa Tagoreja v dveh prispevkih: »Kdo prevzame mojo službo, je vprašalo zahajajoče sonce. Storila bom, kar bom mogla, je odgovorila glinasta svetilka« ter »izgubila sem rosno kapljo, toži roža jutranjemu nebu, ki je izgubilo VSE svoje zvezde.« Naredimo to, kar zmoremo, Jezus ne zahteva nič drugega od nas in ne tarnajmo za vsako malenkost. Če bomo tako delalo, bo zagotovo »vžga-

li« kot ne vem kaj.

S svojo iskrivostjo in veseljem do življenja, nam je gospa Berta Golob polepšala majski večer in v nas pustila trajen občutek, da se skozi življenje da (pri) peljati srečno, kljub preizkušnjam ter ohraniti zdrav odnos do stvari in do ljudi. Gospa Berta je ob sklepu večera (bližal se je binškošni praznik) vsem zaželela, da bi veter večnosti vel čez naše glave in skozi naša srca! Hvala gospa Berta, Bog vas živi!

V septembru bomo začeli z novo sezono srečanj, na katerih se obetajo nadvse zanimivi gostje, že jeseni dr. Viljem Ščuka, p. Branko Cestnik, Ivan Oman in še mnogi drugi. Lepo vabljeni!

*Pripravljala ekipa  
Nikolajevih srečanj*

## LETOŠNJE ROMANJE LOGAŠKE KARITAS (I)

Hitro mine čas. Leto je že naokoli in smo 22.5. zgodaj zjutraj, spet smo pred cerkvijo in čakamo novo romanje. Ob takih dogodkih občutimo tesno povezanost. Hvaležni smo Bogu, da skrbi za naša medsebojna srečanja, na katerih imamo priložnost, da še bolj poglobimo medsebojno ljubezen in skupaj doživljamo lepe dogodke. Najprej se pozanimamo, kdo je letos spet prišel, koliko lanskim članom ni moglo priti zaradi bolehnosti ali drugih obveznosti. Pozdravimo in veselimo se novih članov, naših zunanjih dobrotnikov in simpatizerjev naše skupine Karitas.

Pripravljani smo na odhod. Ne moti nas deževno vreme, saj v avtobusu hitro mine čas. Po blagoslovu, jutranji molitvi, prepevanju in dobri volji ob poslušanju šaljivih zgodb in podrobnem ter zelo zanimivem opisovanju g. Rozi, ki je skupaj s tremi romaricami prepešala pot od Logatca do Medugorja in pripovedovala, kaj vse



so doživele v dvajsetih dneh, kako je bilo veliko-krat težko, a kakor pravi, na vsakem koraku je Bog s teboj. Pogumno in hvalevredno! Upam, da bodo opisovanje tega doživetja deležni tudi drugi župljani. Kmalu pridemo nad mesto, kjer se reka Krka izliva v morje. Takrat ne dežuje, zato postanemo, se razgledamo in sledi skupna malica. Popoldne prispemo v Međugorje, se namestimo v hotelu, malo odpočijemo in gremo na vzpon na hrib Križevac, na molitev križevega pota. Spustimo se s hriba po dežju, a pot ni težka, saj nas spremlja Marijino varstvo. Tisti, ki zaradi slabotnih nog ne moremo na hrib, gremo v mogočno Marijino cerkev, kjer vsak s svojimi prošnjami zmoli v tihoti križev pot. Sledi ura molitve rožnega venca, ki nas vse prevzame. Cerkev je prepolna, ljudje iz celega sveta. Vsak moli v svojem jeziku, vsi se med seboj razumemo – občutek binškošti. Vsak moli po svoje, končamo pa vsi enako. Med desetkami pojemo eno kitico različnih pesmi, v različnih jezikih! Ne doživljamo velikokrat takšnega dogodek, da nam duša tako

zapoje. Hvala Mariji in Jezusu za to milost. Ob 19. uri veliko število duhovnikov daruje skupno sveto mašo. Spet je cerkev prepolna, spet molitve v raznih jezikih. Prevzame nas branje Božje besede, kjer vsak duhovnik prebere del evangelija v svojem jeziku, tako da poslušamo Božjo besedo tudi v slovenščini. Po maši molitev in Laudate Dominum.

Naslednji dan zjutraj se nekateri povzpnejo na Crnico – kraj Marijinih prikazovanj, ostali zaradi dežja in spolzke poti ostanemo spodaj in jih počakamo, nakar nadaljujemo pot v Črno goro.

Ogledamo si mesto Nikšić in se povzpnejo z avtobusom po vijugavi cesti na Ostrog, kjer je samostan v pečini; zanimivo.

Pot nadaljujemo proti Podgorici, kjer se namestimo in večerjamo v hotelu. Naslednje jutro obiščemo slovenskega župnika Janeza Mirteka, ki službuje pri salezijan-kih in v tamkajšnji cerkvi prisostvujemo sv. maši. G. Janez nam razkaže center, kjer se zbirajo otroci in mladina, tudi drugih ver. Nato gremo na ogled pravoslavne cerkve v gradnji. Cerkev gradijo že dvajset let in načrtujejo, da bodo do letošnjega oktobra končali. Je zelo bogata s freskami in grajena iz domačega kamna. Tamkajšnji paroh pohvali g. Janeza Mirteka in pove, da zelo skrbi za povezovanje ljudi, ne glede na različnosti. Pot nadaljujemo in spoznamo Cetinje ter se z avtobusom dvignemo na 1675 m visoki Lovćen, kjer se po 461 stopnicah in predoru prikaže Njegošev mavzolej. V lokalu pred





stopnicami nam izrazi dobrodošlico prijazen mladenič in pove, da je za njih Lovćen kot za nas Triglav. Seveda takoj zapojemo »Oj Triglav, moj dom«. Ker je nato ura 18 in je vsa Slovenija povezana s pesmijo »Dan ljubezni«, se primemo za roke in v krogu zapojemo to pesem, tako prinesemo pesem ljubezni izven meja naše domovine in jo potem še zapojemo v avtobusu med vožnjo. Naj živi ljubezen! Po obisku mavzoleja se odpeljemo do Budve in si ogledamo mestno jedro ter se odpeljemo v Kotor. Nadaljujemo pot v 14 km oddaljeni Perast, kjer večerjamo na terasi romarskega središča. V tem centru prespimo in se naslednje jutro odpe-

ljemo z ladjico na otok Marije od Škrpjela, kjer imamo sv. mašo. Otok je umetno narejen tako, da so mornarji nasuli kamenja na dobrih 3000 m<sup>2</sup>. Leta 1630 so postavili cerkev, ki je zelo lepo poslikana. Tam se nahaja tudi zelo zanimiva Marijina podoba, ki jo je Jacinta Kunič Mijović pred 200 leti lastnoročno vezla 25 let, tudi iz svojih las, kot prošnjo k Mariji, da se njen mož vrne z morja. Odpeljemo se in si ogledamo Dubrovnik z znamenitim Stradunom. Tudi v Neumu se ustavimo. Veseli smo, da smo v družbi naše gospe Marije, ki je bila operna pevka in je velikokrat nastopala v Dubrovniku ter ima veliko

zanimivih spominov o teh krajih.

Končali smo naš program romanja in smo že na poti domov.

*Vse dni nas je skrbno vodil g. Sandi, ki organizira in skrbi, da imamo vse, kar potrebujemo. Zelo smo hvaležni tudi za duhovno vodstvo, saj naš gospod župnik dobro ve, kdaj in kako nahraniti naše duše in kdaj je potrebno z zdravim humorjem in pesmijo poskrbeti, da nam ni dolgčas. Tokrat nas je spremljal tudi g. Rafael, ki je s posebno prošnjo obiskal Marijo. Vrnili smo se bogatejši za veliko novih stvari, ki smo jih videli in veliko novih doživetij, ki smo jih čutili. Zato nam ni žal, da smo med letom prihranili toliko denarja, da smo se lahko udeležili tega romanja in, kakor je rekla neka gospa: »Še večkrat med letom se bom odpovedala kakšnemu nakupu nepotrebnega oblačila ali kakšnemu nepotrebemu priboljšku in namenila ta denar kot prihranek za naslednje romanje.« Hvala Bogu in Materi Mariji, da sta nas varovala med romanjem in smo se brez nezgod vrnili na svoje domove.*

A. M.

## LETOŠNJE ROMANJE LOGAŠKE KARITAS (II)

V zadnjem hipu sem se tudi jaz pridružila udeležencem romanja, ki ga vsako leto organizira logaška Karitas. Sredi deževne noči, v četrtek, 22. maja (ob 4. uri) se je z rahlimi zapleti (župnik je skoraj pozabil svoj osebni dokument, en udeleženec se je prostovoljno žrtvoval in odšel domov, ker je prevoznik poslal avtobus s pre malo sedeži), začelo naše potovanje. Odpeljali smo se proti Medžugorju, ki je bil naša prva postaja. V sončnem vremenu smo se podali na Križevac. V molitvi križevega pota smo vsak na svoj način podoživljali trpljenje našega Gospoda. Bolj ko smo se bližali vrhu, temnejši so postajali oblaki in ko smo rekli zadnji »amen«, so se začele prve kaplje; preden smo se spustili do vznožja pa je že nastal pravi naliv, ki ni prenehal do naše ga odhoda, drugo jutro. Zvečer smo se udeležili maše, ki je bila v nabito polni cerkvi popolnoma mednarodno obarvana (evangelij je bil prebran v dvanajstih jezikih) in ko smo vsak v svojem jeziku odgovarjali sem se

počutila kot na binkošti – toliko jezikov pa vendar en Duh, ena Ljubezen, ki je na ta deževni dan v molitvi združila srca vseh, ki smo bili navzoči in tista, za katere smo prosili. Začutila sem neizmerno hvaležnost za dar vere, za vse milosti, ki sem jih deležna in za nežno bližino Matere Marije, ki sem jo ta večer še posebno živo občutila. Drugo jutro so se nekateri kljub dežju povzpeli na vrh Crnice, hriba, kjer se je Marija prvič prikazala, drugi pa smo si privoščili kavo in druženje. Kar žal nam je bilo, da smo se po maši v kapeli, kjer so se nam pridružili še poljski romarji, že morali odpraviti naprej proti Črni gori. Po kratkem postanku v mestu Nikšić nas je strma, ozka in vijugasta cesta, zaradi katere so se nekateri raje presešli na notranje sedeže avtobusa (ob pogledu na globino, je res zastal dih) pripeljala do najpomembnejšega samostana v Črni gori, do Ostroga. V skalo potisnjen samostan na

višini 900 m, kjer hranijo relikvije svetega Vasilija Ostroškega je priljubljena romarska pot pravoslavnih vernikov. Na poti proti temu samostanu smo se v duhu združili z vsemi Slovenci, saj smo tudi mi točno ob 18. uri zapeli pesem »Dan ljubezni«. Zaželeli smo si, da bi podobno vzdušje, namreč veselo in prijeteljsko, kot je vladalo na avtobusu, združevalo tudi nas Slovence. V Podgorici smo se srečali s prijaznim rojakom, salezijancem, Janezom Mirtkom, ki nam je razkazal salezijanski center in nas seznanil s težavami, s katerimi se soočajo; v ogromni betonski cerkvi pa smo imeli sveto mašo. Po njegovi zaslugi smo lahko pogledali tudi veliko pravoslavno cerkev, ki jo še gradijo. Popoldne nas je čakal vzpon na Lovčen, kjer je na višini 1675 m pokopan Petar Petrović Njogoš. Ob tem vzponu smo še posebej znali ceniti spretnost naših dveh šoferjev. Večina naših romarjev je skozi 80 m dolg predor prehodila 461 stopnic do mavzoleja ume tnika Ivana Meštovića.

Po tem vzponu, kjer smo naleteli še na 1 m snega, smo se spustili ob morje, v Kotorski zaliv. Na večer smo v romarskem hotelu v Perastu, kjer nam je stregel kar tamkajšnji župnik, na terasi tik nad morjem večerjali. Mimo nas se je naenkrat vsa razsvetljena pripeljala ogromna turistična ladja, ki je svojim potnikom kazala lepote Črne gore. Naslednji dan smo se z ladjico, še v lepem vremenu, odpeljali na otok do Marije od Škrpjela. Otok je nastal tako, da so mornarji leta 1630 na kakih 3000 m<sup>2</sup> nasuli kamenje. Cerkev, ki so jo postavili v čast Mariji, je bila zlasti zatočišče družin mornarjev. Žene in

matere so tja zahajale s svojimi prošnjami za srečno vrnitev svojih mož in sinov z nevarnih daljnih morij. Čez tisoč srebrnih zahvalnih ploščic in drugih zahvalnih darov za čudežne rešitve je shranjenih v romarskem muzeju. Najbolj pa seveda pritegne čudovita Marijina podoba, ki jo je Jacinta Kunić Mijović pred skoraj 200 leti skoraj 25 let vezla, tudi iz svojih las (v 1 m<sup>2</sup> cm je 7000 vbodov) kot prošnjo Mariji za vsakoletno srečno vrnitev svojega moža z morja. Romanje smo zaključili z Dubrovnikom. Dubrovnik, lepo obmorsko mesto, ki se bohota

s svojim 2 kilometrskim obzidjem, me je tokrat presenetil z množico turistov, visokimi cenami (kava za 3 EUR) in hladnim vremenom. Vrnili smo se pozno v noč, polni lepih vtisov. Vso pot nas je spremljal dež, toda prisrčnega druženja ob skupnih malicah in veselega razpoloženja ob petju in molitvi še dolgo ne bom pozabila. Hvala organizatorjem, vsem trem duhovnikom in romarjem. Ko sem naslednji dan srečala eno od romaric sva si rekli: »Kar takoj bi šli še enkrat.« Upam, da se drugo leto spet vidimo.

*Sonja*





## SPOMIN NA PRVO SVETO OBHAJILO

**Najin najstarejši od petih otrok se je letos pripravljaj na prejem prvega svetega obhajila. Čeprav je priprava potekala v okviru verouka, ki ga je vodil gospod župnik, smo bili vanjo dejavno vključeni tudi doma.**

Za naju je že od nekdaj pomembno, da poskuša otrokom prenesti svojo – čeprav šibko in pomanjkljivo – vero. V času, ko se je najin sin pripravljaj na prejem prvega svetega obhajila, sva domačo prakso prenašanja vere otrokom nekoliko prilagodila in se z njimi pogovarjala tudi o tem. Pravzaprav niti ni šlo za neke velike in posebne pogovore, ampak za vključitev te teme v pogovor z otroki pri nedeljskih hvalnicah. Praksa naše družine, kakor tudi drugih družin iz skupnosti Neokatehumenske poti, je, da ob nedeljah z otroki molimo hvalnice. Obred oz.

domače bogoslužje je preprosto: skupaj bremo psalme iz brevirja in pojemo pesmi, nato pa preberemo odlomek iz evangelija in se pogovarjamo o njem. V tem delu sprašujeva otroke, kaj jim to berilo pove, ali v njem najdejo kaj pomembnega zase itd. Nato pa, kolikor sama znava in kolikor sva nagovorjena, poskuša otrokom dati kratko katehezo in spodbudo, da bi konkretnije začutili Božjo ljubezen in bili pozorni na vsakdanjo prisotnost Boga v svojem življenju. Če je le možno, v katehezo poskuša

vplesti svoje življenjske izkušnje z Bogom – dogodka, pri katerih sva otipala Božjo ljubezen.

V času priprave na prvo obhajilo so se najine skromne kateheze navezovale tudi nanj. Poskušala sva se izogniti čustvenemu pogledu na ta zakrament in v katehezi poudarjala, da srečanja s Kristusom nismo vredni – niti midva, starša. Otrokom tudi sicer vedno ponavlja, da sva enaka grešnika kot oni, celo še večja, vendar da je Božja ljubezen močnejša od naših grehov in se nam zato Kristus vseeno ponuja v zakramentih. (Hvalnice



zaključimo s prošnjami in blagoslovom otrok, kar za ta prispevek ni pomembno, vendar se spodobi, da zaključiva opis domačega bogoslužja, če sva se že spustila v to. Še opomba, da ne bi vse skupaj zazvenelo romantično: popolnega miru pri teh hvalnicah nikoli ni. Najini otroci so različnih starosti in različno potrpežljivi za mizo, zato je obred za naju precej zahteven in pogosto tudi zelo naporen. Tako pač je, vendar se – tako upava – spleča potrpeti).

S sinom sva se pogovarjala tudi posebej, ob večerih – zelo na kratko, ko je že ležal v postelji v svoji sobi. Te kratke po-

govore ima vedno zelo rad in je navadno veliko bolj odprt in razpoložen za poslušanje. V času priprave na prvo sveto obhajilo sva ga še posebej opozarjala na prihajajoči dogodek. Tudi na to, da niti ne gre za enkratni dogodek kot za nekakšen izpit ali enkratno prijetno doživetje, ampak da je to iniciacija v redno polno udeležbo pri evharističnem bogoslužju, če ga je že Bog izvolil in pripeljal do tega trenutka (geslo letošnjega obhajila se je glasilo »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz izvolil vas.«).

Sam dan prvega obhajila je bil seveda

doživetje za najinega sina in celo družino. Za sina najbrž predvsem zato, ker se je vse vrtelo okoli njega. Vključno s piknikom, na katerega so prišli družinski prijatelji. Za vse ostale je bil dan poseben že za to, ker smo vsi, kakor sva zapisala, sodelovali v pripravi.

Do zadnjega trenutka sva skrivala, da bo sin dobil tudi darilo, da ne bi pričakovanje darila zasenčilo bistva – zakramenta.

Od takrat pred vsako naslednjo evharistijo sina spomniva, da gre za njegovo drugo, tretje, četrto itd. sveto obhajilo, ki je vendar enako pomembno kot prvo.

*Marjeta in Wojtek*

## SV. BIRMA V DOLNJEM LOGATCU, JUNIJ 2013

*Foto: Marjan Verč*



## Z 32. SEJE ŽPS

Na zadnji seji ŽPS smo člani preleteli še zadnje priprave na Farni dan.

V študijskem delu smo obravnavali deseto temo iz Gradiva za župnijske pastoralne svete *Leto vere z naslovom Proces načrtovanja v prihodnjih letih*. Slovenski pastoralni načrt je bolj dogajanje kot besedilo, bolj proces kot zapisana pravila. Ne smemo ga razlagati kot navodila, kaj nam je storiti, ampak kot smernice, kakšni naj bomo. Ne gre le za pastoralno-tehnične rešitve, pomembnejša je apostolska gorečnost in pastoralno spreobrnjenje. Pou-darek je na poglobitvi osebne vere in na osebнем srečanju s Kristusom.

Glavni odgovor-ni za uresničevanje načrta so škofje zdru-ženi v SŠK in škofij-ska telesa, na med škofijski ravni pa SPS s svojimi komisijami, odbori in uradi. Na ravni župnij, redovnih

skupnosti in laičkih gibanj, skupnosti ter združenj bo prvi načrtovalec in glavni izvajalec načrta voditelj ali predstojnik.

Leto 2012/2013 je bilo leto vere in leto branja krovnega dokumenta; v tem letu so škofje objavili dokument *Pridite in pogledite* in razglasili začetek načrtovanja. Leto 2013/2014 bo leto pisanja pastoralnih načrtov, ki se bodo na vseh ravneh uresniče-vali v naslednjih letih. Prva refleksija uresni-čevanja slovenskega pastoralnega načrta bo v pastoralnem letu 2017/2018.

G. župnik je po-vedal, da bosta z du-hovnim pomočnikom v septembru začela s spokornim bogo-slужjem, ki bo vsak prvi četrtek v mese-cu. To je prvi korak v novo evangelizacijo in k uresničevanju pastoralnega načrta. Spoved in evharistija sta temelj življenja vsakega kristjana. Ob-hajilo brez spovedi

pa je bogoskrunstvo. Spovedno bogoslužje pomaga tistim, ki tež-ko pristopijo k spove-di, saj k temu dejanju nagovarja predvsem Božja beseda.

31. avgusta 2013 bo farno romanje. Cilj romanja še ni dolo-čen. Na seji je bil dan predlog, da bi romali po avstrijski Koroški. Vabljeni!

*Petra Rok*

## KOLEDAR

## JULIJ/AVGUST

2013

**1. julij** – začetek oratorija;

**5. julij** – po sv. maši molitvena skupina;

**6. julij** – od 17.–19. ure spovedovanje in čaščenje Najsvetejšega;

**7. julij – 14. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice;

**12. julij** – po sv. maši molitvena skupina;

13. julij – od 17.–19. ure spovedovanje in čaščenje Najsvetejšega;

**14. julij – 15. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice;

**19. julij** – po sv. maši molitvena skupina;

**20. julij** – od 17.–19. ure spovedovanje in čaščenje Najsvetejšega;

**21. julij – 16. NEDELJA MED LETOM (KRIŠTOFOVA NEDELJA)**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice;

**22. julij** – priprava na sv. krst;

**26. julij** – po sv. maši molitvena skupina;

**27. julij** – od 17.–19. ure spovedovanje in čaščenje Najsvetejšega;

**28. julij – 17. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice;

**2. avgust** – po sv. maši molitvena skupina;

**3. avgust** – od 17.–19. ure spovedovanje in čaščenje Najsvetejšega;

**4. avgust – 18. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice;

**9. avgust** – po sv. maši molitvena skupina;

**10. avgust** – od 17.–19. ure spovedovanje in čaščenje Najsvetejšega;

**11. avgust – 19. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice;

**15. avgust – MARIJINO VNEBOVZETJE (VELIKI ŠMAREN)**; sv. maša ob 8. in 10. uri;

**16. avgust** – po sv. maši molitvena skupina;

**17. avgust** – od 17.–19. ure spovedovanje in čaščenje Najsvetejšega;

**18. avgust – 20. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice;

**19. avgust** – priprava na sv. krst;

**23. avgust** – po sv. maši molitvena skupina;

**24. avgust** – od 17.–19. ure spovedovanje in čaščenje Najsvetejšega;

**25. avgust – 21. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice;

**30. avgust** – po sv. maši molitvena skupina;

**31. avgust** – FARNO ROMANJE.